

Hat szonett

1. Az évszakok ősszel megtorpannak

A tölgyön varjú károg.
Tegnap vihar söpört porból rajzolva kört;
ma csupaszok az ágak.

Avarjuk alig szárad.
Tavasza lesz, míg a föld
harapni való zöld
lehet megint. Kivárok.

Talán talajja mállók,
mint rogyadozó vályog
vagy lerobbantott várfok.

El nem takar pöhöly-
paplan; és föl se tör
aszfaltozó pöröly.

#

2. A fájdalom ellenszerei

Nem nagyon szeretem, ha fáj a lelkem,
vagy meggyötör a testi fájdalom.
Gátat nekik csak szégyenből emeltem,
mert nem akartam, hogy sajnáljatok.

Volt, hogy szavaim máson segítettek;
s ha mégsem? Jöhettek apró labdacskok.
Azóta eltűnt árkon-bokron, kerten,
vagy el is avult jó gyakorlatom.

„A körorvosnak hasa addig fájjon,
míg a beteg baját meg nem leli!”
E tanács papámé volt. Elemi.

S a pszichiáterre a bú ha ráront,
miközben páciensét kezeli?
Szunyókáljanak együtt! Itt a *fájront*.

#

3. Az aranyozott fahalacskát juszt is kipecázom

Estefelé sétára indulok.
A jobb kezemben mankó. Avval kezdem.
Bal lábon szorít a cipőtörök.
Most az következik. Megjött a merszem.

Mily könnyen folytatom! Csak ámulok.
Óvatosan! Jobb térdem kimeresztem.
A kopott flaszter alattam forog.
E vursliforgatagba való heccet

felfogom, és egy kacajt megeresztek.
A röhögésbe testem belereszket.
Kapaszkodom. Botvégemről horog

röppen a kis halak fölött keresztben,
s a mutatványos azon háborog,
ahogy én, sánta nyertes, totyogok.

#

4. Tanévnnyitó megroppant derékkal

Az óvodában rámért kötelesség
a nyugdíj első napjáig kísérte.
Ha teljesült, köszönet nem járt érte.
Leginkább elbújt volna: – Hadd keressék! –,

de nem tűrte a mindenkori felség:
egy dajka vagy tanára számonkérte;
otthon a kukoricán sajgott térde.
A parancsot szegni mások se merték,

s ő példás volt e példamutatásban.
Öklendezett: „Nem megyek iskolába!”
Alkudni magával persze hiába.

Elsunnyogott, hol morgolódtak páran.
A meghunyászkodás lett megszokása.
...És ... vezényszóra fulladt a ciánba.

#

5. Ékesszólásod hová korcsosult?

Nyárvégi forráság. Embertelen.
Pilládon átég. Pupilládba fúr.
Szemed nyitni árnyékban sem mered;
s ha mégis, titkosan csak, ravaszul:
hátha hűvösödik szeptembere,
s banyák utónyarává pimaszul.
Megállsz korhadtan, száraz mereven.
Mint platánról, őszi lombod lehullt.
Ifjakra éhes, szomjas tanterem.
Búcsúelőadásod bent szorult;
Bőrös denevérszárnyain a mult
a poros padsorok között kereng.
Hol hagyta félbe? Habogsz és hebegsz.
– Hogy is hívják? – Már új tanár az úr.

#

6. Ennyi

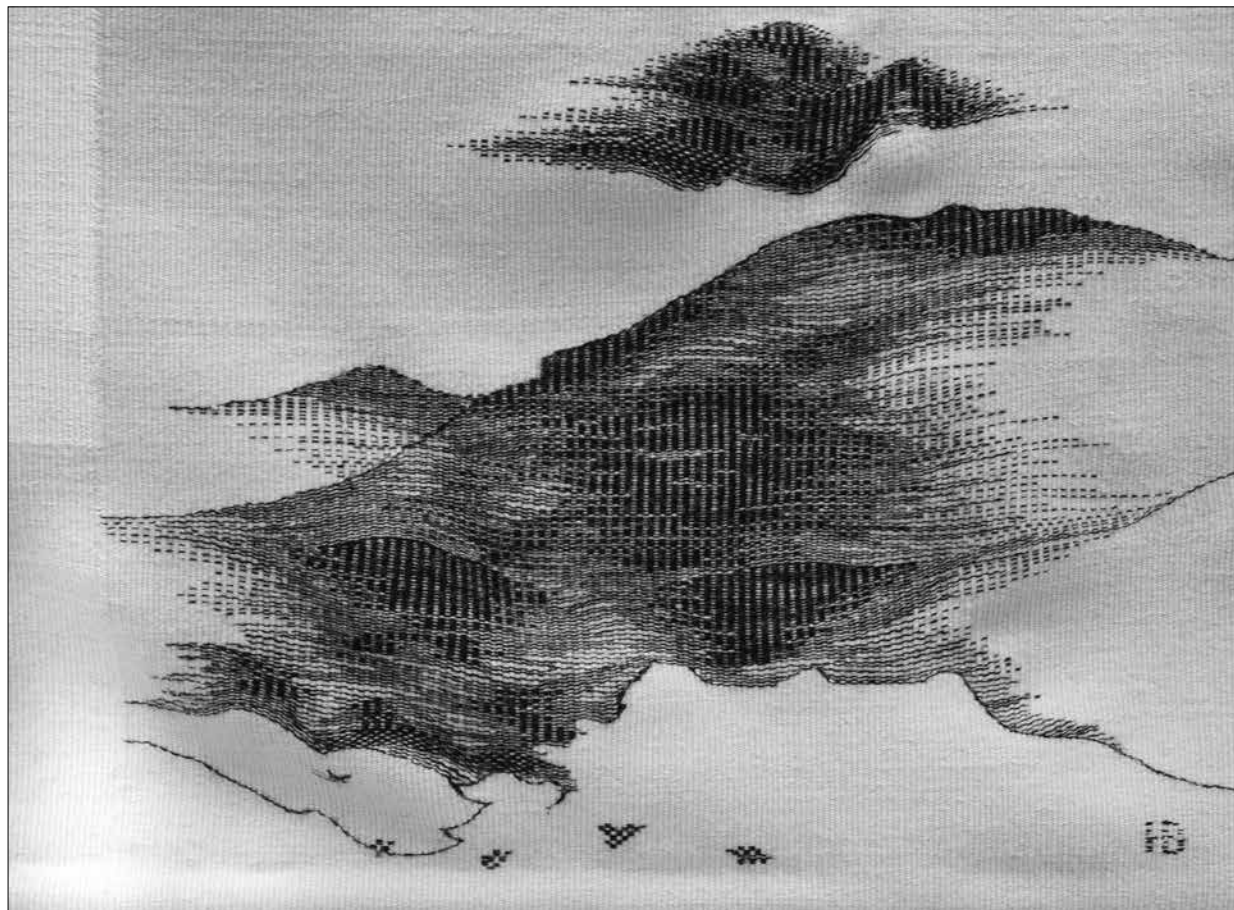
Ezt most már biztosan magamnak írom.
Szerkesztőt háborgatni zaklatással?
Alkudozni siket hályogkováccsal?
Maradjon fiókban, foszló papíron!

Mind teljesített számla, csupa limlom.
Utólag észlelem: a bankos rácsalt.
Na és? Mégis csak elnótáztam pár dalt.
Belül palota. Omlásveszély. Kint rom.

Magam vagyok magamnak közönsége.
Szigorú kritikusa is, ha tetszik.
Hogy ennyi már kevés? Vagy pont elég-e?

Két egyenes. A pontban egymást metszik.
Még egy sor, és e szonettnek is vége.
Az utolsó után kiteszem – EDDIG

##

Profán apokrif – részlet, VIII.